
Kedar's SubhaShita Collection

सुभाषितानि सङ्ग्रह

Document Information

Text title : subhaashhita collection by Kedar Naphade

File name : subhaashhita-kekar-alpha.itx

Category : sangraha, subhAShita, subhaashhita

Location : doc_z_misc_subhaashhita

Author : Kedar Naphade

Transliterated by : Kedar Naphade

Proofread by : Kedar Naphade

Source : Pre 1997 postings by Kedar, sorted alphabetically

Latest update : August 28, 2021

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

July 11, 2024

sanskritdocuments.org

सुभाषितानि सङ्ग्रह

अधिगत्य गुरोर्ज्ञानं छात्रेभ्यो वितरन्ति ये ।
विधावात्सल्यनिधयः शिक्षका मम दैवतम् ॥ १ ॥

अश्वस्य भूषणं वेगो मत्तं स्याद् गजभूषणम् ।
यातुर्यम् भूषणं नार्या उद्योगो नरभूषणम् ॥ २ ॥

अलसस्य कुतो विधा अविधस्य कुतो धनम् ।
अधनस्य कुतो मित्रं अमित्रस्य कुतः सुप्नम् ॥ ३ ॥

अष्टादशपुराणेषु व्यासस्य वचनद्वयम् ।
परोपकारः पुण्याय पापाय पश्यीऽनम् ॥ ४ ॥

अहं नमामि वरदां ज्ञानदां त्वां सरस्वतीम् ।
प्रयच्छ विमलां बुद्धिं प्रसन्ना भव सर्वदा ॥ ५ ॥

अब्धेः क्षारं जलं पीत्वा वर्षन्ति मधुरं भुविम् ।
परोपकारे निरताः कथं मेधा न सज्जनाः ॥ ६ ॥

अपेक्षन्ते न य स्नेहं न पात्रं न दशान्तरम् ।
सदा लोकहिते युक्ता रत्नदीपा ष्वोत्तमाः ॥ ७ ॥

अष्टादशपुराणानां सारं व्यासेन कीर्तितम् ।
परोपकारः पुण्याय पापाय पश्यीऽनम् ॥ ८ ॥

अधमा धनमिच्छन्ति धनं मानं य मध्यमाः ।
उत्तमा मानमिच्छन्ति मानो हि मलताम् धनम् ॥ ९ ॥

अपि स्वर्णमयी लङ्का न मे लक्ष्मण रोचते ।
जननी जन्मभूमिश्च स्वर्गादपि गरीयसी ॥ १० ॥

अश्वं नैव गजं नैव व्याघ्रं नैव य नैव य ।
अजापुत्रं बलिं दधात् देवो दुर्बलघातकः ॥ ११ ॥

अङ्घ्राधजलसञ्चारी गर्वम् नायाति रोडितः ।
 अङ्गुष्ठोदकमात्रेण शङ्करी कृष्टरायते ॥ १२ ॥
 अन्नदानं परं दानं विद्यादानमतः परम् ।
 अन्नेन क्षणिका तृप्तिर्यावज्जिवं य विधया ॥ १३ ॥
 अल्पकार्यकराः सन्ति ये नरा बहुभाषिणः ।
 शरत्कालिनमेघास्ते नूनं गर्जन्ति डेवलम् ॥ १४ ॥
 अन्नं वस्त्रं निवासश्च ज्ञानमारोग्यमेव य ।
 विज्ञानं राष्ट्रनिष्ठा य सन्मार्गश्चाष्टमो मतः ॥ १५ ॥
 अतिलोभात्कुबेरोऽपि दरिद्रो निश्चितं भवेत् ।
 मितव्ययात् दरिद्रोऽपि निश्चितं धनवान् भवेत् ॥ १६ ॥
 अर्थागमो नित्यमरोगिता य प्रिया य भार्या प्रियवादिनी य ।
 वश्यश्च पुत्रोऽर्थकारी य विद्या षड् शुभलोकस्य सुभानि राजन् ॥ १७ ॥
 अतितृष्णा न कर्तव्या तृष्णां नैव परित्यजेत् ।
 शनैः शनैश्च भोक्तव्यं स्वयं वित्तमुपार्जितम् ॥ १८ ॥
 अकृत्यं मन्यते कृत्यमगम्यं मन्यते सुगम् ।
 अभक्ष्यम् मन्यते भक्ष्यम् स्त्रीवाक्यप्रेरितो नरः ॥ १९ ॥
 अविश्रामं वडेद्भारं शीतोष्णं न य विन्दति ।
 ससन्तोषस्तथा नित्यं त्रीणि शिक्षेत गर्दभात् ॥ २० ॥
 अतिपरिचयादवज्ञा सन्ततगमनादनादरो भवति ।
 मलये बिल्लपुत्रन्त्री यन्दनतरुकाष्ठमिन्धनं कुरुते ॥ २१ ॥
 अजरामरवत् प्राज्ञो विद्यामर्थञ्च साधयेत् ।
 गृहीत एव केशेषु मृत्युना धर्ममाचरेत् ॥ २२ ॥
 अयं निजः परो वेदति गणना लघुयेतसाम् ।
 उदारचरितानां तु वसुधैव कुटुम्बकम् ॥ २३ ॥
 अतितीक्ष्णेन षड्गेन परं जिह्वा द्विधा कृता ।
 न तु मानं परित्यज्य यच्छ यच्छेति भाषितम् ॥ २४ ॥
 अढो दुर्जनसंसर्गात् मानडानिः पटे पटे ।
 पावको लोडसङ्गेन मुद्गरैरभिताडयते ॥ २५ ॥

अहो डिमपि यित्राणि यरित्राणि मलात्मनाम् ।
 लक्ष्मीस्तृणाय मन्यन्ते तद्भरेण नमन्त्यपि ॥ २६ ॥
 अकृत्वा परस्तापं अगत्वा भलमन्दिरम् ।
 साधोर्मार्गमनुत्सृज्य यत्स्वल्पमपि तद् बहु ॥ २७ ॥
 अशनं मे वसनं मे जाया मे बन्धुवर्गो मे ।
 एति मे मे कुर्वाणं कालवृको ढन्ति पुरुषाजम् ॥ २८ ॥
 अहञ्च त्वञ्च राजेन्द्र लोकाथावुभावापि ।
 बहुप्रीडितरुं राजन् षष्ठी तत्पुरुषो भवान् ॥ २९ ॥
 अव्याकरणमधीतं भिन्नद्रोणयतरङ्गिणीतरणम् ।
 भेशजमपथ्यसहितं त्रयमिदं कृतं न कृतम् ॥ ३० ॥
 अहं स्वर्णं न मे द्युभमग्निदाहे न ताडने ।
 अेतत्तु मे मडादुःखं गुञ्जया तोलयन्ति माम् ॥ ३१ ॥
 अज्ञानतिमिरान्धस्य ज्ञानाञ्जनशलाकया ।
 यक्ष्मरुन्मीलितं येन तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥ ३२ ॥
 अत्मीप्सितार्थसिद्ध्यर्थं पूजितो यः सुरासुरैः ।
 सर्वविघ्नहरस्तस्मै श्रीगणेशाय नमः ॥ ३३ ॥
 अनायारेण मालिन्यम् अत्यायारेण भूर्भता ।
 विचारार्यायोर्योगः स सदायार उच्यते ॥ ३४ ॥
 अर्थनाशं मनस्तापं गुडे दुश्चरितानि य ।
 वञ्चनं चापमानं य मतिमात्र प्रकाशयेत् ॥ ३५ ॥
 अर्थेन तु विहीनस्य पुरुषस्याल्पमेधसः ।
 क्रियाः सर्वा विनश्यन्ति ग्रीष्मे कुसरितो यथा ॥ ३६ ॥
 अग्रतः संस्कृतं मेऽस्तु पुरतो मेऽस्तु संस्कृतम् ।
 संस्कृतं हृदये मेऽस्तु विश्वमध्येऽस्तु संस्कृतम् ॥ ३७ ॥
 असितगिरिसमं स्यात् कज्जलं सिन्धु पात्रं
 सुरतरुवरशाभा लोभनी पत्रमुर्वी ।
 लिपति यदि गृहीत्वा शारदा सर्वकालं

तदपि तव गुणानामीश पारं न याति ॥ ३८ ॥

अपारे काव्यसंसारे कविरेकः प्रजापतिः ।
यथास्यै रोचते विश्वं तथा वै परिवर्तते ॥ ३९ ॥

अधनाधि निवर्तन्ते ज्ञातयः सुलुटो जनाः ।
अपुष्पादङ्गलाद्भूक्षात् यथा सर्वे पतत्रिणः ॥ ४० ॥

अस्माकं भदरीयकं युष्माकं भदरीतरुः ।
भादरायणसम्भन्धात् यूयं यूयं वयं वयम् ॥ ४१ ॥

अलम्भूरुषो भारतीयोऽस्मि नूनं
न धैर्यङ्कुटाशित्यजेयं विपत्सु ।
स्वकर्तव्यनिष्ठां न वा विस्मरेयं
यतिष्ये स्वराम्भस्य कल्याणोत्तैः ॥ ४२ ॥

अलम्भारती स्त्री स्वयं शक्तिरूपा
मयि श्रीश्च दुर्गा तथा शारदा य ।
त्यजेयं कदाचिन्न शीलाभिमानं
विरोधुं तु सिद्धालमन्याय्यरुढीः ॥ ४३ ॥

अञ्जलिस्थानि पुष्पाणि वासयन्ति करद्वयम् ।
अडो सुमनसां प्रीतिर्वामदक्षिणयोः समा ॥ ४४ ॥

अङ्गारा अञ्जलिस्था हि दाडयन्ति करद्वयम् ।
अडो दुर्मनसां वैरे वामदक्षिणयोः समम् ॥ ४५ ॥

अनुद्दिनमनुतापेनास्म्यहं राम तमः
परमकरुणामोहं छिन्धि मायासमेतम् ।
छदमतिथपलं मे मानसं दुर्निवारं
भवति य बहूपेदस्त्वां विना धाव शीघ्रम् ॥ ४६ ॥

अतिकुपिताऽपि सुजना योगेन मूढभवन्ति न तु नीचाः ।
उभ्रः कठिनस्थापि द्रवणोपायोऽस्ति न तृणानाम् ॥ ४७ ॥

अस्यां साधे अधिरलोकनिवासभूमौ
किं कूजितेन डिल कोडिल डोमलेन ।
अते हि दैवडतकास्तदभिन्नवर्णं
त्वां काकमेव कलयन्ति कलानभिज्ञाः ॥ ४८ ॥

अत्तुं वाञ्छति वाहनं गणपतेराणुं क्षुधार्तः कृष्णी
 तं य कौथपतेः शिषी य गिरिजासिंहोऽपि नागाननम् ।
 गौरी जङ्घुसुतामसूयति कलानाथं कपालानलः
 निर्विण्णः स पपौ कुटुम्भकलडादीशोऽपि डालाडलम् ॥ ४९ ॥
 अम्बिवाहनशीलस्य नित्यं वृद्धोपसेविनः ।
 यत्वारि तस्य वर्धन्ते आयुर्विधा यशो बलम् ॥ ५० ॥
 अम्बा यस्य उमादेवी जनको यस्य शङ्करः ।
 विधा ददाति सर्वेभ्यः स नः पातु गजाननः ॥ ५१ ॥
 अस्थिरं जिवितं लोके अस्थिरे धनयौवने ।
 अस्थिराः पुत्रदाराश्च धर्मः कीर्तिद्रव्यं स्थिरं ॥ ५२ ॥
 आकाशात् पतितं तोयं यथा गच्छति सागरम् ।
 सर्वदेवनमस्कारः केशवं प्रतिगच्छति ॥ ५३ ॥
 आत्मार्थम् जिवलोके य को न जिवति मानवः ।
 परं परोपकाराय यो जिवति स जिवति ॥ ५४ ॥
 आचारः परमो धर्मः आचारः परमं तपः ।
 आचारः परमं ज्ञानमाचारात् किं न साध्यते ॥ ५५ ॥
 आयुषः क्षण एकोऽपि सर्वरत्नैर्न लभ्यते ।
 नीयते स वृथा येन प्रमादः सुमलानडो ॥ ५६ ॥
 आस्ते भग आसीनस्य उध्वस्तिष्ठति तिष्ठतः ।
 शेते निपद्यमानस्य यराति यरतो भगः ॥ ५७ ॥
 आपद्रुतं लससि किं द्रविणान्ध मूढ
 लक्ष्मीस्थिरा न भवतीति किमत्र चित्रम् ।
 ऐतान् प्रपश्यसि घटां जलयन्त्रयुक्ते
 रिक्ता भवन्ति भरिता भरिताश्च रिक्ताः ॥ ५८ ॥
 आशा नाम मडुच्याणां काञ्चिदाश्चर्यशङ्खला ।
 यथा बद्धा प्रधावन्ति मुक्तास्तिष्ठन्ति पङ्गुवत् ॥ ५९ ॥
 आत्मनः परितोषाय कवेः काव्यं तथापि तत् ।

स्वामिनो देहलीदीपसममन्योपकारकम् ॥ ८ ॥

आत्मनः मुष्णदोषेषु बध्यन्ते शुक्सारिकाः ।

बकास्तत्र न बध्यन्ते मौनं सर्वाथसाधनम् ॥ ९ ॥

आदानस्य प्रदानस्य कर्तव्यस्य च कर्मणः ।

क्षिप्रमक्रियमाणस्य कालः पिबति तद्रसम् ॥ १० ॥

आपटि मित्रपरीक्षा शूरपरीक्षा रणार्णवो भवति ।

विनये वंशपरीक्षा शीलपरीक्षा धनक्षये भवति ॥ ११ ॥

आत्मपक्षं परित्यज्य परपक्षेषु यो रतः ।

स परैर्हस्यते मूढः नीलवर्णशृगालवत् ॥ १२ ॥

आशुशब्दस्य अन्तेन कलायाः प्रथमेन च ।

विहगो यो भवेत्तस्य वर्णम् शीघ्रं निवेदय ॥ १३ ॥

आततायिनमायान्तमपि वेदान्तपारगम् ।

जिघांसन्तं जिघांसीयात् न तेन ब्रह्मणो भवेत् ॥ १४ ॥

आदौ रामतपोवनाभिगमनं उत्वा मृगं काञ्चनं

वैदेहीदरणं जटायुमरणं सुग्रीवसम्भाषणम् ।

वालीनिर्दलनं समुद्रतरणं लङ्कापुरीदाहनं

पश्चाद्रावण कुम्भकर्ण्डननं अंतर्धे रामायणम् ॥ १५ ॥

आदौ देवकिदेवगर्भजननं गोपीगृहे वर्धनं

मायापुतनञ्जवितापहरणं गोवर्धनोद्धारणम् ।

कंसस्थेदनकौरवादिजननं कुन्तीतनूजवनं

अेतद्भागवतं पुराणकथितं श्रीकृष्णलीलामृतम् ॥ १६ ॥

आदौ श्रीभरताभ्यभूपतिकुले भक्तोत्तमाः पाण्डवाः

तेषामन्धसुताः शतः कपटिका दृर्भ्रातरः कौरवाः ।

बन्धुद्वेषशकरं छि कौरवकुलं भेजे रणे दुर्गातिम् ।

गीता तारयति स्म कृष्णभजकान्नेतन्महाभारतम् ॥ १७ ॥

छञ्छेयेत् विपुलां मैत्रीं त्रीणि तत्र न कारयेत् ।

वाग्वाद्यमर्थसम्बन्धं तस्याः स्त्रीपरिभाषणम् ॥ १८ ॥

छक्षणां द्विगुणां प्रोक्तं भाषणस्येति वेधसा ।

अक्षिणि द्वे मनुष्याणां जिन्वा त्वेकैव निर्मिता ॥ २ ॥
 उधमेन हि सिद्ध्यन्ति कार्याणि न मनोरथैः ।
 न हि सुप्तस्य सिद्धस्य प्रविशन्ति मुषे मृगाः ॥ ३ ॥
 उत्तमो नातिवक्ता स्यात् अधमो बहु भाषते ।
 न काञ्चने ध्वनिस्तादृक् यादृक् कांस्ये प्रजायते ॥ ४ ॥
 उपकारोऽपि नीयानां अपकारो हि जायते ।
 पयःपानं भुज्जगानां केवलं विषवर्धनम् ॥ ५ ॥
 उत्साहो बलवानार्थं नास्त्युत्साहात् परं बलम् ।
 सोत्साहस्य य लोकेषु न किञ्चिदपि दुर्लभम् ॥ ६ ॥
 उपदेशो हि मूर्खाणां प्रकोपाय न शान्तये ।
 पयःपानं भुज्जगानां केवलं विषवर्धनम् ॥ ७ ॥
 उत्तमा आत्मन्ः प्याताः पितुः प्याताश्च मध्यमाः ।
 अधमा मातुलात् प्याताः श्वशुराख्याधमाधमाः ॥ ८ ॥
 उदारस्य तृणं वित्तं शूरस्य मरणं तृणम् ।
 विरक्तस्य तृणं भार्या निःस्पृहस्य तृणं जगत् ॥ ९ ॥
 अेक अेव तपः कुर्यात् द्वौ स्वाध्यायपरौ छितौ ।
 त्रयोऽधिका वा कीडायां प्रवासेऽपि य ते मताः ॥ १० ॥
 अेकः स्वादु न भुञ्जत नैकः सप्तेषु जागृयात् ।
 अेको न गच्छेदध्वानं नैकश्चार्थान् विचिन्तयेत् ॥ ११ ॥
 अेकयको रथो यन्ता विकलो विषमा उयाः ।
 आक्रामत्येव तेजस्वी तथाप्यर्को नभस्तलम् ॥ १२ ॥
 अेकेनापि सुवृक्षेण पुष्पितेन सुगन्धिना ।
 वासितं तद्भनं सर्वम् सुपुत्रेण कुलं यथा ॥ १३ ॥
 अेको हि दोशो गुणसन्निपाते निमज्जतीन्दोरिति यो बभाषे ।
 नूनं न दृष्टं कविनापि तेन दारिद्र्यदोशो गुणराशिनाशी ॥ १४ ॥
 अेते सत्पुरुषा परार्थघटकाः स्वार्थान् परित्यज्य ये
 सामान्यास्तु परार्थमुद्धमभूतः स्वार्थाविरोधेन ये ।
 तेऽमी मानवराक्षसाः परहितं स्वार्थाय निघ्नन्ति ये

ये तु घ्नन्ति निरर्थकं परहितं ते के न जानीमहे ॥ १५ ॥
 ओको ना विंशतिः स्त्रीणां स्नानार्थम् शरयू गताः ।
 विंशतिः पुनरायाता ओको व्याघ्रोऽपि भक्षितः ॥ १६ ॥
 औक्ष्यं बलं समाजस्य तदभावे स दुर्बलः ।
 तस्मादैक्ष्यं प्रशंसन्ति दृढं राष्ट्रहितैषिणः ॥ १७ ॥
 ॐकारश्चाथशब्दश्च द्वावेतौ ब्रह्मणः पुरा ।
 कण्ठं भित्त्वा विनिर्यातौ तस्मान्माङ्गलिकावुभौ ॥ १८ ॥
 ऋग्वेदोऽथ यजुर्वेदो सामवेदो ज्यथर्वणः ।
 यत्वारः सन्ति ते वेदाः मान्याः सर्वत्र पूजिताः ॥ १९ ॥
 ऋणशेषोऽग्निशेषश्च शत्रुशेषस्तथैव य ।
 पुनः पुनः प्रवर्धन्ते तस्माच्छेषं न रक्षयेत् ॥ २० ॥
 क्षमा बलमशक्तानां शाक्तानां भूषणं क्षमा ।
 क्षमा वशीकृते लोके क्षमया किं न सिध्यति ॥ १ ॥
 कार्यार्थी भजते लोकः यावत्कार्यम् न सिध्यति ।
 उत्तीर्णो य परे पारे नौकाया किं प्रयोजनम् ॥ २ ॥
 काकः कृष्णः पिकः कृष्णः को भेदः पिककाकयोः ।
 वसन्तसमये प्राप्ते काकः काकः पिकः पिकः ॥ ३ ॥
 क्षुद्रो हि समये प्राप्ते बलिष्ठमपि रक्षति ।
 प्राज्ञा यूयं विजानीत मा मा निन्दत कञ्चन ॥ ४ ॥
 कश्यपोऽत्रिर्भरद्वाजो विश्वामित्रोऽथ गौतमः ।
 वामदेवो वसिष्ठश्च मुनयः सप्त विश्रुताः ॥ ५ ॥
 को न याति वशं लोके भुभे पिण्डेन पूरितः ।
 मृदङ्गो भुभलेपेन करोति मधुरध्वनिम् ॥ ६ ॥
 काकः पद्मवने रतिं न कुरुते लंसो न कुपोदके
 भूर्धः पण्डितसङ्गमे न रमते दासो न सिंहासने ।
 दुष्टः सज्जनसङ्गमं न सडते नीयं जन् सेवते
 या यस्य प्रकृतिः स्वभावानियता केनापि न त्यज्यते ॥ ७ ॥
 क्षमा शस्त्रं करे यस्य दुर्जनः किं करिष्यति ।

अतृणो पतितो वह्निः स्वयमेवोपशाम्यति ॥ ८ ॥

कमले कमला शेते हरः शेते डिमालये ।

क्षीराब्धौ य उरिः शेते मन्ये मत्सुणुशङ्कया ॥ ९ ॥

कुलीनता सदाराध्या सुप्रतिष्ठां यदीच्छसि ।

आत्मवैभवलाभार्थम् गुणवान् शीलवान् भव ॥ १० ॥

कविः करोति काव्यानि रसं जानाति पण्डितः ।

तरुः सृजति पुष्पाणि मरुद्भ्रतति सौरभम् ॥ ११ ॥

कार्या य मडकाङ्गा क्षुद्राङ्गा कदापि न ।

यथाङ्गा तथा सिद्धिर्निरीडो नाश्रुते मडत् ॥ १२ ॥

का पाण्डुपत्नी गृहभूषां किं

को रामशत्रुः किमगस्तिजन्म ।

को सूर्यपुत्रो विपरीतपृष्ठा

कुन्ती सुतो रावाणकुम्भकर्णः ॥ १३ ॥

कस्तूरी जायते कस्मात् को उन्ति करिणां शतम् ।

किं कुर्यात् कातरो युद्धे मृगात् सिंहाः पलायते ॥ १४ ॥

कन्या वरयते वृषं माता वित्तं पिता श्रुतं ।

भान्धवाः कुलमिच्छन्ति मिष्टान्नमितरे जनाः ॥ १५ ॥

करारविन्देन पदारविन्दं मुभारविन्दे विनिवेशयन्तम् ।

वटस्थ पत्रस्थ पुटे शयानं बालं मुकुन्दं मनसा स्मरामि ॥ १६ ॥

के शवं पतितं दृष्ट्वा पाण्डवा उर्धनिर्भराः ।

रुदन्ति कौरवाः सर्वे भो भो के शव के शव ॥ १७ ॥

क्वथित् दृष्टः क्वथित् तुष्टः

दृष्टस्तुष्टः क्वथित् क्वथित् ।

अव्यवस्थितचित्तानां

प्रसादोऽपि भयङ्करः ॥ १८ ॥

कं सञ्जधान कृष्णः का शीतलवाङ्मिनी गङ्गा ।

के दारपोषणरताः कं बलवन्तं न बाधते शीतम् ॥ १९ ॥

क्वथित् काणो भवेत्साधुः क्वथित् गानी पतिव्रता ।

विरलदन्तो क्वचिन्मूर्धो भ्रवाटो निर्धनः क्वचित् ॥ २० ॥

काव्येषु नाटकं रम्यं तत्र रम्यं शकुन्तला ।
तत्रापि य यतूर्थोऽङ्गो तत्र श्लोकयतुष्टयम् ॥ २१ ॥

किमप्यस्तु स्वभावेन सुन्दरं वाप्यसुन्दरम् ।
यद्येव रोयते यस्मै भवेत्तत्तस्य सुन्दरम् ॥ २२ ॥

कस्यचित् किमपि नो हरणीयं
मर्मवाक्यमपि नोऽख्यरणीयम् ।
श्रीपतेः पद्युगं स्मरणीयं
लीलया भवजलं तरणीयम् ॥ २३ ॥

कोऽतिभारः समर्थानां किं दूरं व्यवसायिनाम् ।
को विदेशः सुविधानां कः परः प्रियवादिनम् ॥ २४ ॥

केचिदज्ञानतो नष्टाः केचिन्नष्टाः प्रमादतः ।
केचित् ज्ञानावलोकेन केचिद्दुष्टैस्तु नाषिताः ॥ २५ ॥

कायं मणिं काञ्चनमेकसूत्रे
भुग्धा निभ्रन्ति किमत्र चित्रम् ।
विचारवान् पाणिनिरेकसूत्रे
श्वानं युवानं मघवानमाल ॥ २६ ॥

कौशिकेन स किल क्षितीश्वरः राममध्वरविधातशान्तये ।
काकपक्षधरमेत्य याचितस्तेजसां हि न वयः समीक्ष्यते ॥ २७ ॥

कराग्रे वसते लक्ष्मीः करमध्ये सरस्वती ।
करमूले तु गोविन्दः प्रभाते करदर्शनम् ॥ २८ ॥

किंसलयानि कुतः कुसुमानि वा
क्व य इलानि तथा नववीरुधाम् ।
अयमकाराकारुणिको न येत्
वितरतीह पयांसि पयोधरः ॥ २९ ॥

कल्पद्रुमः कल्पितमेव सूते
सा कामधुक् कामितमेव दोग्धि ।
चिन्तामणिश्चिन्तितमेव दत्ते
सतां तु सङ्गः सकलं प्रसूते ॥ ३० ॥

करोति स्वमुष्पेनेव बहुधान्यस्य षण्डनम् ।

नमः पतनशीलाय मुसलाय षलाय च ॥ ३१ ॥

किन्तु मद्यं स्वभावेन यथैवान्नं तथा स्मृतम् ।

अयुक्तियुक्तं रोगाय युक्तियुक्तं यथा स्मृतम् ॥ ३२ ॥

कवयः किं न पश्यन्ति किं न लक्षन्ति वायसाः ।

मधपाः किं न जल्पन्ति किं न कुर्वन्ति योषितः ॥ ३३ ॥

कडिं शौचं धृतकारे च सत्यं

सर्पे शान्तिः स्त्रीषु कामोपशान्तिः ।

कलीबे वैर्यम् मधपे तत्त्वचिन्ता

भूपे सप्यं केन दृष्टे श्रुतं वा ॥ ३४ ॥

कमले कमलोत्पत्तिः श्रूयते न तु दृष्यते ।

बाले तव मुष्पाम्भोजे कथमिन्दीवरद्वयम् ॥ ३५ ॥

कथं गुडुनलं संप्ये द्रोणं च मधुसूदन ।

धषुभिः प्रतियोत्स्यामि पूजार्हावरिसूदन ॥ ३६ ॥

कालो वा कारणं राज्ञः राजा वा कालकारणं ।

धति ते संशयो मा भूत् राजा कालस्य कारणम् ॥ ३७ ॥

किं तथा क्रियते धेन्वा या न सूते न दृग्धटा ।

कोऽर्थः पुत्रेण जातेन यो न विद्वात्र लक्तिमान् ॥ ३८ ॥

कमलासनकमलेक्षणकमलारिकिरीटकमलभृद्भाडैः ।

नुतपदकमला कमला स्तुतपदकमला करोतु मे कमलम् ॥ ३९ ॥

करोति शोभाभलके स्त्रियाः को

दृष्या न कान्ता विधिना च कोक्ता ।

अङ्गे तु कस्मिन् दलन् पुरारेः

सिन्धूरभिन्दुः विधवावलाटे ॥ ४० ॥

क्षुत्क्षामोऽपि जराकृशोऽपि शिथिलप्रायोऽपि कष्टं दशां

आपन्नोऽपि विपन्नदीधितिरपि प्राणेषु गच्छत्स्वपि ।

मत्तेभेन्द्रविभिन्नकुम्भकवलग्रासैकबद्धस्युदः

किं शुर्णं तृणमत्ति मानमलतामग्रेसरः केसरी ॥ ४१ ॥

किं वाससेति तत्र विचारणीयं

वासः प्रधानं भलु योग्यतायै ।

पीताम्बरं वीक्ष्य ददौ स्वकन्यां

द्विगम्बरं वीक्ष्य विषं समुद्रः ॥ ४२ ॥

केयूरा न विभूषयन्ति पुरुषं ङारा न यन्द्रोऽञ्जवलाः

न स्नानं न विलोपनं न कुसुमं नालङ्कृता भूर्धजाः ।

वाण्येका समलङ्करोति पुरुषं या संस्कृता धार्यते

क्षीयन्ते भलु भूषणानि सततं वाग्भूषणं भूषणम् ॥ ४३ ॥

कुलीनैः सः सम्पर्कं सञ्जनैः सः मित्रतां ।

ज्ञातिभिश्च सः मेलं कुर्वाणो न विनश्यति ॥ ४४ ॥

काव्यशास्त्रविनोदेन कालो गच्छति धीमताम् ।

व्यसनेन तु भूर्भाषां निद्रया कलङ्गेन वा ॥ ४५ ॥

कर्तव्यमायस्वन् कार्यमकर्तव्यमनायस्वन् ।

तिष्ठति प्रकृताचारैः स वै आर्यं धृति स्मृतः ॥ ४६ ॥

भलः करोति दूर्वृत्तं नूनं क्वलति साधुषु ।

दृशाननोऽलरत् सीतां भन्धनं तु मङ्गोदधेः ॥ १ ॥

पित्रं यापि सुभाषितेन रमते स्वीयं मनः सर्वदा

श्रुत्वान्यस्य सुभाषितं भलु मनः श्रोतुं पुनर्वाञ्छति ।

अज्ञान् ज्ञानवतोऽप्यनेन हि वशीकर्तुं समर्थो भवेत्

कर्तव्यो हि सुभाषितस्य मनुजैरावश्यकः सङ्ग्रहः ॥ २ ॥

अधोतो धोतते तावत् यावत् न उद्यते शशिः ।

उदिते तु सङ्ग्रांशे न अधोतो न यन्द्रमाः ॥ ३ ॥

गच्छन् गगन्मार्गेषु नित्यं लोकान् प्रकाशयन् ।

वर्धयन् येतनान् सर्वान् प्रदीपो राजते रविः ॥ ४ ॥

गते शोको न कर्तव्यो भविष्यं नैव चिन्तयेत् ।

वर्तमानेन कालेन वर्तयन्ति विद्यक्षाणाः ॥ ५ ॥

गाणयन्ति न ये सूर्यं वृष्टिं शीतं च कर्षकाः ।

यतन्ते धान्यलाभाय तैः साकं हि वसाम्यलम् ॥ ६ ॥

गुरुर्बन्धुरबन्धूनां गुरुश्चक्षुरयक्षुषाम् ।
 गुरुः पिता य माता य सर्वेषां न्यायवर्तिनाम् ॥ ७ ॥
 गुणैरुत्तुङ्गता याति नोत्तुङ्गेनासनेन वै ।
 प्रासादशिभरस्थोऽपि काको न गरुडायते ॥ ८ ॥
 गुणः कुर्वन्ति दूतत्वं दूरेऽपि वसतां सताम् ।
 केतकीगन्धमाद्गाय स्वयमायान्ति षट्पदाः ॥ ९ ॥
 गर्जसि मेघ न यच्छसि तोयं यातकपक्षी व्याकुलितोऽडम् ।
 दैवादित्तु यदिति दक्षिणवातः क्व त्वं क्वाळं क्व य जलपातः ॥ १० ॥
 गर्जति शरदिति न वर्षति वर्षति वर्षासु निःस्वनो मेघः ।
 नीयो वदति न कुरुते वदति न साधुः करोत्येव ॥ ११ ॥
 गुरुशुश्रूषया विद्या पुष्कलेन धनेन वा ।
 अथ वा विद्यया विद्या यतूर्थो नोपलभ्यते ॥ १२ ॥
 गाङ्गामम्बु सितमम्बु यामुनं कज्जलाभमुभयत्र मज्जतः ।
 राजदंस तव सैव शुक्लता यीयते न य न यापयीयते ॥ १३ ॥
 गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुः गुरुर्देवो भुवश्चरः ।
 गुरुः साक्षात् परब्रह्म तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥ १४ ॥
 गुणेष्वनादरं भ्रातः पूर्णश्रीरपि मा कृथाः ।
 सम्पूर्णोऽपि घटः कूपे गुणछेदात्पतत्यधः ॥ १५ ॥
 गौरवं प्राप्यते दानान्नतु वित्तस्य सञ्चयात् ।
 स्थितिरुच्चैः पयोदानां पयोधीनामधस्थितिः ॥ १६ ॥
 गवीशपत्रो नगजपडारी कुमारतातः शशिभ्रातृमौलिः ।
 लङ्केशसम्पूजितपादपद्मः पायादनादिः परमेश्वरो नः ॥ १७ ॥
 गर्वाय परपीडायै दुर्जनस्य धनं बलम् ।
 सज्जनस्य तु दानाय रक्षणाय य ते सदा ॥ १८ ॥
 घटं भिन्धात् पटं छिन्धात् कुर्याद्वासभरोऽणाम् ।
 येन केन प्रकारेण प्रसिद्धः पुरुषो भवेत् ॥ १९ ॥
 धृष्टं धृष्टं पुनरपि पुनश्चन्तं यारुगन्धम्

छिन्नं छिन्नं पुनरपि पुनः स्वादु शैवेक्षुकाण्डम् ।
 दग्धं दग्धं पुनरपि पुनः काञ्चनं कान्तवर्णम्
 प्राणान्तेऽपि हि प्रकृतिविकृतिर्जायते नोत्तमानाम् ॥ २० ॥

यन्दनं शीतलं लोके यन्दनादपि यन्द्रमाः ।
 यन्द्रयन्दनयोर्मध्ये शीतला साधुसङ्गतिः ॥ १ ॥

शितां प्रज्वलितां दृष्ट्वा वैद्यो विस्मयमागतः ।
 नाडं गतो न मे भ्राता कस्येतद् उस्तवाधवम् ॥ २ ॥

यतुरः सभि मे भर्ता यत्स्विभति तद् परो न वाययति ।
 तस्मादप्यधिकं मे स्वयमपि लिभितं स्वयं न वाययति ॥ ३ ॥

शिते प्रसन्ने भुवनं प्रसन्नं शिते विषण्णे भुवनं विषण्णम् ।
 अतोऽभिलाषो यदि ते सुभे स्थास्थितप्रसादे प्रथमं यतस्व ॥ ४ ॥

थलत्येकेन पादेन तिष्ठत्येकेन पाण्डितः ।
 नासमीक्ष्यापरं स्थानं पूर्वमायातनं त्यजेत् ॥ ५ ॥

शिन्तनीया हि विपदामादावेव प्रतिष्ठिया ।
 न कूपभनं युक्तं प्रदीप्ते वह्निना गृहे ॥ ६ ॥

शिते भ्रान्तिर्जायते मधपानात् भ्रान्ते शिते पापयर्थाभुपैति ।
 पापं कृत्वा दुर्गतिं याति मूढास्तस्मान्मधं नैव पेयं न पेयम् ॥ ७ ॥

शिता शिन्ता समाप्रोक्ता भिन्दुमात्रं विशेषता ।
 सञ्जवं दडते शिन्ता निर्जुवं दडते शिता ॥ ८ ॥

यातक धूमसमूहं दृष्ट्वा मा धाव वारिधरबुद्ध्या ।
 एड हि भविष्यति भवतो नयनयुगादेव वारिणं पूरः ॥ ९ ॥

छायामन्यस्य कुर्वन्ति तिष्ठन्ति स्वयमातपे ।
 कृलान्यपि परार्थाय वृक्षाः सत्पुरुषा एव ॥ १० ॥

शुवनं स्वं परार्थाय नित्यं यच्छत मानवाः ।
 एति सन्देशमाभ्यातुं समुद्रं यान्ति निम्नगाः ॥ ११ ॥

जनैर्जनहितार्थाय जनानामेव निर्मितं ।
 लोकतन्त्रं भारतस्य वसुधायां विराजते ॥ १२ ॥

शुविते यस्य शुवन्ति लोके मित्राणि भान्यवाः ।

सङ्कलं जिवितं तस्य को न स्वार्थाय जिवति ॥ १३ ॥

जयेष्ठत्वं जन्मना नैव गुणैश्चयेष्ठत्वमुच्यते ।

गुणात् गुरुत्वमायाति द्रुग्धं दधि घृतं क्मात् ॥ १४ ॥

जन्मदाता अन्नदाता विधादाता तथैव य ।

कन्यादाता लयत्राता पञ्चैते पितरः स्मृताः ॥ १५ ॥

तृणं भादिति केदारे जलं पिबति पल्लवे ।

द्रुग्धं यच्छति लोकेभ्यो धेनुर्नो जननी प्रिया ॥ १६ ॥

तदेवास्थं परं मित्रं यत्र सङ्कमति द्वयं ।

दृष्टे सुभं य द्रुग्धं य प्रतिच्छायेव दर्पणे ॥ १७ ॥

त्याग ऐक गुणः श्लाघ्यः किमन्यैर्गुणराशिभिः ।

त्यागाज्जगति पूज्यन्ते पशुपाषाणपादपाः ॥ १८ ॥

तातेन कथितं पुत्र पत्रं लिपि ममाज्ञया ।

नतेन लिपितं पत्रं पितुराज्ञा म लङ्घिता ॥ १९ ॥

ते यान्ति तीर्थेषु बुधाः ये शम्भोर्दूरवर्तिनः ।

यस्य गौरीश्वरश्चित्ते तीर्थं भोज परं हि सः ॥ २० ॥

त्यजन्ति मित्राणि धनैर्विडीनं पुत्राश्च दाराश्च सुदृज्जनाश्च ।

तमर्थवन्तं पुनराश्रयन्ति अर्थो हि लोके मनुषस्य बन्धुः ॥ २१ ॥

ताडिताः पीडिता ये स्युस्तान्ममेत्यभ्युदीरयेत् ।

स साधुरवगन्तव्यस्तत्र द्रष्टव्य ईश्वरः ॥ २२ ॥

तृणादपि लघुस्तूलं तूलादपि य याचकः ।

वायुना किं न नीतोऽसौ मामयं प्रार्थयेदिति ॥ २३ ॥

तुष्टोऽपि राजा यदि सेवकेभ्यः भाग्यात्परं नैव ददाति किञ्चित् ।

अडर्निशं वर्षति वारिवाडास्तथापि पत्रत्रितयः पलाशः ॥ २४ ॥

तिलवत्स्निग्धं मनोऽस्तु वाण्यां गुडवन्माधुर्यम्

तिलगुडलङ्कुवत् सम्बन्धे अस्तु सुवृत्तत्वम् ।

अस्तु विचारं शुभसङ्कमणं मङ्गलाय यशसे

कल्याणी सङ्कान्तिरस्तु वः सदाऽमाशंसे ॥ २५ ॥

दधि मधुरं मधु मधुरं द्राक्षा मधुरा सुधापि मधुरैव ।

तस्य तदेव हि मधुरं यस्य मनो यत्र संलग्नम् ॥ १ ॥

द्राक्षा भवानभुभी जाता शर्करा याश्मताङ्गता ।

सुभाशितरसस्याग्रे सुधा भीता द्रिवङ्गता ॥ २ ॥

दक्षिणो लक्ष्मणो यस्य वामे तु जनकात्मजा ।

पुरतो मारुतिर्यस्य तं वन्दे रघुनन्दनम् ॥ ३ ॥

दानेन तुल्यं सुदृढास्ति नान्यो लोभाख्य नान्योऽस्ति रिपुः पृथिव्याम् ।

विभूषणं शीलसमं न यान्यत् सन्तोषतुल्यं धनमस्ति नान्यत् ॥ ४ ॥

दरिद्रता धीरतया विराजते कुडुपता शीलगुणेन राजते ।

कुभोजनं योष्यतया विराजते कुवस्त्रता शुभ्रतया विराजते ॥ ५ ॥

दुर्जनः प्रियवादीति नैतद्विश्वासकारणम् ।

मधु तिष्ठति ज्वलाग्रे लृष्टये तु ललाडलम् ॥ ६ ॥

दुर्जनेन समं वैरं प्रीतिं यापि न कारयेत् ।

उष्णो दहति याङ्गारः शीतः कृष्णायते करम् ॥ ७ ॥

दातव्यं भोक्तव्यं धनविषये सञ्चयो न कर्तव्यः ।

पश्येत् मधुकरीणां सञ्चितार्थम् उरन्त्यन्ये ॥ ८ ॥

दाता क्षमी गुणग्राही स्वामी दुःखेन लभ्यते ।

शुचिर्दक्षोऽनुरक्तश्च जाने भृत्योऽपि दुर्लभः ॥ ९ ॥

दुर्जनदूषितमनसां पुंसाम् सुजनेऽपि नास्ति विश्वासः ।

दुःखेन दग्धवदनस्तर्कं क्लृप्त्य पाभरः पिबति ॥ १० ॥

दैवमवेति संयिन्त्य स्वोद्योगं न नरस्त्यजेत् ।

अनुद्यमेन कस्तैलं तिलेभ्यः प्राप्तुमर्हति ॥ ११ ॥

दुन्दुभिसुतु नितरामयेतनस्तन्मुष्मादपि धनं धनं धनम् ।

धत्थमेव निनादः प्रवर्तते किं पुनर्थं हि भवेत्सयेतनः ॥ १२ ॥

दुर्जनैः सल वासो हि ध्रुवं नाशाय कल्पते ।

काकस्य सलवासेन लंसो नष्टो वृथा पुरा ॥ १३ ॥

द्वाविमौ पुरुषौ लोके सूर्यमाण्डलभेदिनौ ।

परिव्राट् योगयुक्तश्च रणस्याभिमुषे हतः ॥ १४ ॥

ढ्रन्दो द्विगुरपि याळं मद्गळे नित्यमव्यथी भावः ।
 तत्पुरुष कर्म धारय येनाळं स्यां भङ्गुरीढिः ॥ १५ ॥
 दानं भोगो नाशस्तिओ गतयो भवन्ति वित्तस्य ।
 यो न ददाति न भुङ्क्ते तस्य तृतीया गतिर्भवति ॥ १६ ॥
 दुर्जनः परिहर्तव्यो विधयालङ्कृतोऽपि सन् ।
 मणिना भूषितः सर्पः किमसौ न भयङ्करः ॥ १७ ॥
 दिवसेनैव तत्कुर्याद् येन रात्रौ सुभं वसेत् ।
 पूर्वं वयसि तत्कुर्याद् येन वृद्धः सुष्पी भवेत् ॥ १८ ॥
 देशाटनं राजसभाप्रवेशो व्यापारिविद्रज्जनसङ्गतिश्च ।
 सर्वेषु शास्त्रेष्ववलोकनं य यातुर्यमूलानि भवन्ति पञ्च ॥ १९ ॥
 दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे ।
 देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम् ॥ २० ॥
 दशने स्पर्शाणे वापि श्रवणे भाषणेऽपि वा ।
 यत्र द्रवत्यन्तरङ्गं स स्नेह इति कथ्यते ॥ २१ ॥
 ददाति प्रतिगृह्णाति गुह्यमाख्याति पृच्छति ।
 भुङ्क्ते भोजयते चैव षड्विधं प्रीतिलक्षणम् ॥ २२ ॥
 दारिद्यान्मरणान्ना मरणं मे रोचते न दारिद्यं ।
 अल्पकलेशं मरणं दारिद्यं त्वनन्तकं दुःखम् ॥ २३ ॥
 दातुर्यायकयोर्भेदः कराभ्यामेव दर्शितः ।
 ओकस्य गच्छतोऽधस्ताद्दुपर्यन्यस्य तिष्ठताम् ॥ २४ ॥
 धनमलब्धं काङ्क्षेत लब्धं रक्षेदवेक्षणात् ।
 रक्षितं वर्धयेत् सम्यक् वृद्धं तीर्थेषु निक्षिपेत् ॥ २५ ॥
 धवलयति समग्रं चन्द्रमा शुवलोकं
 किमिति निजकलङ्कं नात्मसंस्थं प्रमाह्नि ।
 भवति विदितमेतद् प्रायशः सज्जनानां
 परहितनिरतानामादरो नात्मकार्ये ॥ २६ ॥
 धृतिः क्षमा दमोऽस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ।
 धीर्विद्या सत्यमक्रोधो दशकं धर्मलक्षणम् ॥ २७ ॥

न धैर्येण विना लक्ष्मीर्न शौर्येण विना जयः ।
 न ज्ञानेन विना भोक्षो न दानेन विना यशः ॥ १ ॥
 नास्त्रिकेलसमाकारा दृश्यन्तेऽपि हि सज्जनाः ।
 अन्ये बध्दरिकाकारा बहिर्येव मनोहराः ॥ २ ॥
 न हि कश्चित् विजानाति किं कस्य श्रो भविष्यति ।
 अतः श्वः करणीयानि कुर्यादधैव बुद्धिमान् ॥ ३ ॥
 नरो हि मलिनैर्वस्त्रैः यत्र क्वापि निषीदति ।
 तथा यलितशीलस्तु शेषं शीलं न रक्षति ॥ ४ ॥
 नरस्याभरणं रूपं रूपस्याभरणं गुणः ।
 गुणस्याभरणं ज्ञानं ज्ञानस्याभरणं क्षमा ॥ ५ ॥
 न कश्चित् कस्यचित् मित्रं न कश्चित् कस्यचित् रिपुः ।
 कारणेनैव जायन्ते मित्राणि रिपवोऽपि वा ॥ ६ ॥
 नागो भाति मदेन कं जलरुडैर्नित्योत्सवैर्मन्दिरं
 शीलेनैव नरो जवेन तुरगः पूर्वोन्मुना शर्वरी ।
 वाणी व्याकरणेन संसमिथुनैर्वापी सभा पण्डितैः
 सत्पुत्रेण कुलो बुधेन वसुधा कीत्या य लोकरथम् ॥ ७ ॥
 न भूतपूर्वम् न कदापि वार्ता उभ्रः कुरङ्गो न कदापि दृष्टः ।
 तथापि तृष्णा रघुनन्दनस्य विनाशकाले विपरीतबुद्धिः ॥ ८ ॥
 न हि प्राणात् प्रियतरं लोके किञ्चन विद्यते ।
 तस्मात् दयां नरः कुर्यात् यथात्मनि तथा परे ॥ ९ ॥
 नमस्ते सर्वदेवानां वरदासि उरेः प्रिया ।
 या गतिस्त्वत्प्रसन्नानां सा मे स्यात्तव दर्शनात् ॥ १० ॥
 नवं पुरातनं वापि लेभं पश्यन्ति पण्डिताः ।
 सारमासाद्य तुष्यन्ति निःसारं य त्यजन्ति ते ॥ ११ ॥
 नमस्ते शारदे देवी वीणा पुस्तकधारिणि ।
 विद्यारम्भं करिष्यामि प्रसन्ना भव सर्वदा ॥ १२ ॥
 न योरुदार्यं न य राजुदार्यं न भ्रातृभाज्यं न य भारकारी ।
 व्यये कृते वर्धत येव नित्यं विद्याधनं सर्वधनप्रधानम् ॥ १३ ॥

न दुर्जनः सज्जनतामुपैति बलुप्रकारैरपि सेव्यमानः ।
भूयोऽपि सिद्धः पयसा घृतेन न निम्बवृक्षः मधुरत्वमेति ॥ १४ ॥

नमन्ति कृषिता वृक्षा नमन्ति च बुधा जनाः ।
शुष्ककाष्ठानि मूर्धाश्च भिद्यन्ते न नमन्ति च ॥ १५ ॥

नङ्कः स्वस्थानमासाद्य राजेन्द्रमपि कर्षति ।
स अथेव प्रय्युतः स्थानाच्छुनापि परिभूयते ॥ १६ ॥

नमस्ते शारदे देवी काश्मीरपुरवासिनि ।
त्वामलं प्रार्थये देवि विद्यादानं च देहि मे ॥ १७ ॥

निर्विषेणापि सर्पोऽपि कर्तव्या मडती कृणा ।
विषमस्तु न याप्यस्तु कृटाटोपो भयङ्करः ॥ १८ ॥

न हि ज्ञानसमं लोके पवित्रं चान्यसाधनं ।
विज्ञानं सर्वलोकानामुल्लर्षाय स्मृतं भवतु ॥ १९ ॥

नरनारीसमुत्पन्ना सा स्त्री देहविवर्जिता ।
अमुष्णी कुरुते शब्दं जातमात्रा विनश्यति ॥ २० ॥

न गृहं गृहमित्याहुर्गृहिणी गृहमुच्यते ।
गृहं तु गृहिणीडीनं कान्तारादतिरिच्यति ॥ २१ ॥

न देवो विद्यते काष्ठे न पाषाणे न मृन्मये ।
भावे हि विद्यते देवस्तस्माद्भावो हि कारणम् ॥ २२ ॥

न विद्यया नैव कुलेन गौरवं जनानुरागो धनिकेषु सर्वदा ।
कपालिना मौलिधृतापि जाह्नवी प्रयाति रत्नाकरमेव सर्वदा ॥ २३ ॥

निन्दन्तु नीतिनिपुणा यद्दि वा स्तुवन्तु
लक्ष्मीः स्थिरा भवतु गच्छतु वा यथेष्टम् ।
अधैव वा मरणाभस्तु युगान्तरे वा
न्याय्यात्यथः प्रविचलन्ति पदं न धीराः ॥ २४ ॥

न भीतो मरणास्मि केवलं दूषितं यशः ।
विशुद्धस्य हि मे मृत्युः पुत्रजन्मसमं डिल ॥ २५ ॥

नमो दीपशिषे तुभ्यमन्यकारं निरस्यसि ।
प्रयच्छसि धनं स्वास्थ्यं कल्याणाय च जायसे ॥ २६ ॥

नाभिषेको न संस्कारः सिंङस्य ङियते वने ।
विकमार्जितसत्त्वस्य स्वयमेव भृगेन्द्रता ॥ २७ ॥
न वित्तं दशयित्प्राज्ञः कस्यचित्स्वल्पमप्यहो ।
भुनेरपि यतस्तस्य दर्शनाख्यलते मनः ॥ २८ ॥
न भूप्रदानं न सुवार्णदानं न गोप्रदानं न तथात्रदानम् ।
यथा वदन्तीह मलाप्रदानं सर्वेषु दानेष्वभयप्रदानम् ॥ २९ ॥
न परिडताः साहसिका भवन्ति श्रुत्वापि ते सन्तुलयन्ति तत्त्वम् ।
तत्त्वं समादाय समाचरन्ति स्वार्थं प्रकुर्वन्ति परस्य यार्थम् ॥ ३० ॥
नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः ।
नयैनं क्लेदयत्यापो न शोषयति मारुतः ॥ ३१ ॥
नानाधर्मनिगूढतत्त्वनिश्चिता यत्संस्कृती राजते
सेयं भारतभूर्निदान्तरुचिरा मातैव नः सर्वदा ।
तस्या उन्नतिहेतवे हि भवतां ज्ञानं तथा मे भवम्
सम्पन्ना भवशालिनी विजयताम् मे मातृभूः सर्वदा ॥ ३२ ॥
नरपतिङितकर्ता द्वेष्यतां याति लोके
जनपदङितकर्ता त्यज्यते पार्थिवेन ।
एति मङ्गति विरोधे विद्यमाने समाने
नृपतिजनपदानां दुर्लभः कार्यकर्ता ॥ ३३ ॥
नायं प्रयाति विदुतिं विरसो न यः स्यात्
न क्षीयते बहुजनैर्नितरां निपीतः ।
जाड्यं निडन्ति रुचिमेति करोति तृप्तिं
नूनं सुभाशितरसोऽन्यरसातिशायी ॥ ३४ ॥
निवृत्तो यस्तु मद्येभ्यः जितात्मा बुद्धिपूर्वकः ।
विकारैः स्पृश्यते जातु न स शारीरमानसैः ॥ ३५ ॥
निःस्वो वष्टि शतं शती दशशतं लक्षं सडम्नाधिपः
लक्षेशः क्षितिपालतां क्षितिपतिः यडेशतां वाञ्छति ।
यडेषः पुनश्चिद्रतां सुरपतिः ब्राह्मं पदं वाञ्छति
ब्रह्मा शैवपदं शिवो ङरिपदं याशावधिं को गतः ॥ ३६ ॥

न व्याधिर्न विषं नापत्तथा नाधिश्च भूतले ।
 भेदाय स्वशरीरस्थं मौष्यमेकं यथा नृणाम् ॥ ३७ ॥
 न तेन स्थविरो भवति येनास्थ पलितं शिरः ।
 स वै युवाप्यधीयानो देवास्तं स्थविरं विदुः ॥ ३८ ॥
 निर्गुणैश्चपि सत्त्वेषु दयां कुर्वन्ति साधवः ।
 न हि संहरते ज्योत्स्नां यन्द्रश्चाण्डालवेश्मनः ॥ ३९ ॥
 नृत्यं मयूराः कुसुमानि वृक्षाः दर्भानुपात्तान्विजडुर्दृशियः ।
 तस्याः प्रपन्ने समदुःखभावमत्यन्तमासीद्दुहितं वनेऽपि ॥ ४० ॥
 नृपस्य वर्णाश्रमपालनं यत्स श्रेय धर्मो मनुना प्रणीतः
 निर्वासिताप्येवमतस्त्वयाळं तपस्विसामान्यमवेक्षाणीया ।
 तथेति तस्या प्रतिगृह्य वाचं रामानुजे दृष्टिपथं व्यतीते
 सा मुक्तकण्ठं व्यसनातिभाराख्यकन्द विद्या कुररीव भूयः ॥ ४१ ॥
 नक्षत्रभूषणं यन्द्रो नारीणां भूषणं पतिः ।
 पृथिवीभूषणं राजा विद्या सर्वस्य भूषणं ॥ ४२ ॥
 नमोऽस्तु ते व्यास विशालबुद्धे कुल्लारविन्दायतपत्रनेत्र ।
 येन त्वया भारततैलपूर्णाः प्रज्वालितो ज्ञानमयः प्रदीपः ॥ ४३ ॥
 नमः सर्वविदे तस्मै व्यासाय कविवेधसे ।
 यङ्के पुण्यं सरस्वत्या यो वर्षमिव भारतम् ॥ ४४ ॥
 परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दृष्टकृताम् ।
 धर्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे ॥ १ ॥
 परोपकारकरणं नूनं उस्तस्य भूषणम् ।
 पूज्येषु च नमस्कारः उत्तराङ्गस्य भूषणम् ॥ २ ॥
 पोषयन्ति पयो दत्त्वा यथा वत्सान् तथा जनान् ।
 नित्यं समानया प्रीत्या धेनवो मातरो नृणाम् ॥ ३ ॥
 पादपानां भयं वातात् पद्मानां शिशिराद्भयम् ।
 पर्वतानां भयं वज्रात् साधूनां दुर्जनाद्भयम् ॥ ४ ॥
 प्रथमे नार्जिता विद्या द्वितीये नार्जितं धनं ।
 तृतीये नार्जितं पुण्यं चतुर्थे हि कश्चिद्यति ॥ ५ ॥

पिबन्ति नद्यः स्वयमेव नाम्बः स्वयं न भादन्ति इलानि वृक्षाः ।
नादन्ति स्वस्थं भलु वारिवाडाः परोपकाराय सतां विभूतयः ॥ ६ ॥

परोपकारशून्यस्य धिङ् मनुष्यस्य जिवनम् ।
यावन्तः पशवस्तेशां यर्माध्युपकरोति छि ॥ ७ ॥

पक्षिणां बलमाकाशो मत्स्यानामुदकं बलम् ।
दुर्बलस्य बलं राजा बालानां रोदनं बलम् ॥ ८ ॥

पिपीलिकार्जितं धान्यं मक्षिकासञ्चितं मधु ।
लुब्धेन सञ्चितं द्रव्यं समूलं छि विनश्यति ॥ ९ ॥

परोपदेशे पाण्डित्यं सर्वेषां सुकरं नृणाम् ।
विस्मरन्तीह शिष्टत्वं स्वकार्ये समुपस्थिते ॥ १० ॥

पृथिव्यां त्रीणि रत्नानि जलमन्नं सुभाषितं ।
मूढैः पाषाणम्भङ्गेषु रत्नं संज्ञा विधीयते ॥ ११ ॥

परात्रं प्राप्य दुर्बुद्धे मा प्राणेषु दयां कुरु ।
दुर्लभानि परात्रानि प्राणा जन्मनि जन्मनि ॥ १२ ॥

पानीयं पातुमिच्छामि त्वत्तः कमललोचने ।
यदि दास्यसि नेच्छामि न दास्यसि पिबाम्यहम् ॥ १४ ॥

प्रारब्धते न भलु विघ्नभयेन नीचैः
प्राभ्य विघ्नविडता विरमन्ति मध्याः ।
विघ्नैः पुनः पुनरपि प्रतिहन्यमानाः
प्रारब्धमुत्तमजना न परित्यजन्ति ॥ १४ ॥

प्रलये पवनाघातैः प्रयलन्ति नगा अपि ।
कृच्छेऽपि न यलत्येव धीराणां निश्चला मतिः ॥ १५ ॥

पुस्तकेषु य नाधीतं नाधीतं गुरुसन्निधौ ।
न शोभते सभामध्ये ढंसमध्ये बको यथा ॥ १६ ॥

पुस्तकस्था तु या विद्या परलस्तगतं धनं ।
कार्यकाले समुत्पन्ने न सा विद्या न तद्भनम् ॥ १७ ॥

परिश्रमो मिताहारः शेषजे सुलभे मम
नित्यं ते सेवमानस्य व्याधिर्यो नास्ति मे लभ्यम् ।

धनिकस्तु तदाकाश्रय स्वायत्तं भेषजद्रयं
सेवनीयं तदेवेति निश्चित्य गृहमागतः ॥ १८ ॥

प्राणनाशेऽपि कुर्वीत परेषां मानवो हितम् ।
दिशः सुगन्धयत्येव वह्नौ क्षिमोऽपि यन्मनः ॥ १९ ॥

पराधिकारयस्याम् यः कुर्यात् स्वामिहितेच्छया ।
स निषीदति शीतकारात् गर्दभस्ताडितो यथा ॥ २० ॥

पङ्गो धन्यस्त्वमसि न गृहं यासि योऽर्था परेषाम्
धन्योऽन्यं त्वं धनमवदतां नेक्षसे यन्मुभानि ।
श्लाघ्यो मूढ त्वमसि कृपाणां स्तौषि नार्थाशया यः
स्तोतव्यस्त्वं भधिर गिरं यः भवानां न शृणोऽसि ॥ २१ ॥

पुष्पोऽस्ति गन्धो मधुरो नारिकेले जलं तथा ।
परमेशस्य सा लीला यतः स सर्वशक्तिमान् ॥ २२ ॥

प्रारम्भगुर्वी क्षयिणी क्मेन गुर्वी पुरा वृद्धिमती य पश्चात् ।
दिनस्य पूर्वार्धपरार्धभिन्ना छायेव मैत्रिः भलसज्जनानाम् ॥ २३ ॥

पञ्चैते देवतरवः मन्दारः पारिजातकः ।
सन्तानः कल्पवृक्षश्च पुंसि वा उरियन्मनम् ॥ २४ ॥

प्राणभूतञ्च यत्तत्त्वं सारभूतं तथैव य ।
संस्कृतौ भारतस्यास्य तन्मे यच्छतु संस्कृतम् ॥ २५ ॥

प्राणां त्यजति देशार्थम् पण्डितानां सहायकः ।
य आचरति कल्याणं लोके मानं स विन्दति ॥ २६ ॥

प्रथमवयसि पीतं तोयमल्पं स्मरन्तः
शिरसि निहितभारा नारिकेला नराणाम् ।
ददति जलमनल्यास्वाद्यमाञ्जवितान्तं
न हि कृतमुपकारं साधवो विस्मरन्ति ॥ २७ ॥

पश्चाद्भूर्ध्वं वडति विपुलं चित्रितं दीप्तिमन्तम्
काले काले व्यजनमिव तं विस्तृतं यः करोति ।
शीर्षे कान्तं वडति तरलं पिच्छकानां कलापं
कोऽयं पक्षी रुचिरवदनो नर्तने य प्रवीणः ॥ २८ ॥

पलाशमुकुलभ्रान्त्या शुकतुण्डे पतत्यलिः ।
 सोऽपि जम्बूकुलभ्रान्त्या तमलिं धर्तुमिच्छति ॥ २८ ॥
 पुरा कवीनां गणनाप्रसङ्गे कनिष्ठिकाधिष्ठितकालिदासः ।
 अधापि तत्तुल्य कवेरभावात् अनामिका सार्थवती बभूव ॥ ३० ॥
 पाराशर्यवयः सरोजममलं गीतार्थगन्धोत्कटम्
 नानाप्यानककेसरं उरिक्थासम्बोधनाब्जोधितम् ।
 लोके सज्जनषट्पदैरुदरुः पेपीयमानं मुदा
 भूयाद्भारतपङ्कजं कलिमलप्रध्वंसि नः श्रेयसे ॥ ३१ ॥
 पार्थाय प्रतिबोधितां भगवता नारायणेन स्वयम्
 व्यासेन ग्रथितां पुराणमुनिना मध्ये मडाभारतम् ।
 अद्वैतामृतवर्षिणीं भगवतीमष्टादशाध्यायिनीं
 अम्ब त्वामनुसन्दधामि भगवद्गीते भवद्वेषिणीम् ॥ ३२ ॥
 प्रमदा मदिरा लक्ष्मीः विज्ञेया त्रिविधा सुरा ।
 दृष्ट्वैवोन्माद्यत्येका पीता यान्यातिसञ्चयात् ॥ ३३ ॥
 पुनर्वित्तं पुनर्मित्रं पुनर्भाया पुनर्मडी ।
 अेतत् सर्वं पुनर्लभ्यं न शरीरं पुनः पुनः ॥ ३४ ॥
 प्रियवाक्यप्रदानेन सर्वे तुष्यन्ति जन्तवः ।
 तस्मात् तदेव वक्तव्यं वचने किं दृष्टिद्रता ॥ ३५ ॥
 पिनाककुण्डलिबालेन्दुभस्ममन्दाकिनीयुता ।
 पवर्गरथिता मूर्तिरपवर्गप्रदास्तु नः ॥ ३६ ॥
 पिण्डे पिण्डे मतिर्भिन्ना कुण्डे कुण्डे नवं पयः ।
 जातौ जातौ नवायाराः नवा वाणी भुजे भुजे ॥ ३७ ॥
 कृणिनो बलवः सन्ति भेकभक्षारतत्पराः ।
 अेक अेव छि शेषोऽयं धरणीधरलक्षमः ॥ १ ॥
 क्लं स्वेच्छालभ्यं प्रतिदिनमभेदं क्षितिरुडं
 पयः स्थाने स्थाने शिशिरमधुरं पुण्यसरितां ।
 मृदुस्पर्शा शय्या सुललितलतापल्लवमयी
 सङ्गन्ते सन्तापं तदपि धनिनां द्वारि कृपाणाः ॥ २ ॥

बालो वा यद्वि वा वृद्धो युवा वा गृहमागतः ।
तस्य पूजा विधातव्या सर्वस्याभ्यागतो गुरुः ॥ ३ ॥

बहुभिर्न विरोद्धव्यं दुर्जनैः सज्जनैरपि ।
स्फुरन्तमपि नागेन्द्रं भक्षयन्ति पिपीलिकाः ॥ ४ ॥

बालस्यापि रवेः पादाः पतन्त्युपरि भूमृतां ।
तेजसा सड् ज्ञानानां वयः कुत्रोपयुज्यते ॥ ५ ॥

बुभुक्षितः किं न करोति पापं क्षीणा नरा निष्कृष्टा भवन्ति ।
आभ्याहि भद्रे प्रियदर्शनस्य न गंगदत्तः पुनरेति कूपं ॥ ६ ॥

ब्रह्मन्नध्ययनस्य नैष समयस्तूष्णीं भडिः स्थीयतां
स्वल्पं जल्पं ब्रुव्यते जडमते, नैषा सभा वञ्जिताः ।
वीणां संहर नारद स्तुतिकथालापैरलं तुम्बुरो
सीतारल्लकभल्लभग्राहृदयः स्वस्थो न लङ्केश्वरः ॥ ७ ॥

भाषासु मुष्या मधुरा द्रिव्या गीर्वाणामारती ।
तस्यां हि काव्यं मधुरं तस्मादपि सुभाषितम् ॥ ८ ॥

भीतेभ्यश्चाभयं देयं व्याधितेभ्यस्तथौषधम् ।
देया विद्यार्थिने विद्या देयमन्नं क्षुधातुरे ॥ ९ ॥

भोजनान्ते यं किं पेयं जयन्तः कस्य वै सुतः ।
कथं विषगुपदं प्रोक्तं तड्कं शक्यं दुर्लभम् ॥ १० ॥

भ्रमन् वनान्ते नवमंजरीषु न षट्पदो गन्धकलीमजिघत् ।
सा किं न रम्या स यं किं न रन्ता बलीयसी डेवलमीश्वरेच्छा ॥ ११ ॥

भो दारिद्र्यं नमस्तुभ्यं सिद्धोऽहं त्वत्प्रसादतः ।
पश्याम्यहं जगत्सर्वं न मां पश्यति कश्चन ॥ १२ ॥

भासस्य कालिदासस्य भवभूतेश्च विश्रुता ।
भाषाशूद्रकडर्षाणां काव्यभाषास्ति संस्कृतम् ॥ १३ ॥

भीष्मद्रोणतटा जयद्रथजला गान्धारनीलोत्पला
शल्यग्राहवती कृपेण वडनी कर्णेन वेलाकुला ।
अश्वत्थामविकर्णधोरमकरा दुर्योधनावर्तिनी
सोत्तीर्णा भलु पाण्डवैर्णानदी डैवर्तकः केशवः ॥ १४ ॥

भोजनान्ते पिबेत् तर्कं दिनान्ते च पिबेत् पयः ।

निशान्ते च पिबेत् वारि किं वैद्येन प्रयोजनम् ॥ १५ ॥

माता मित्रं पिता येति स्वभावात् त्रितयं छितम् ।

कार्यकारणतश्चान्ये भवन्ति छितबुद्ध्यः ॥ १ ॥

मनो मधुकरो मेघो मद्यपो मत्सुणो मरुत् ।

मा मद्यो मर्कटो मत्स्यो मकारा दश थंयलाः ॥ २ ॥

मात्रा समं नास्ति शरीरपोषणं

यिन्तासमं नास्ति शरीरशोषणं ।

मित्रं विना नास्ति शरीर तोषणं

विद्यां विना नास्ति शरीरभूषणं ॥ ३ ॥

मुषं पद्मदलाकारं वाणी यन्मनशीतला ।

दृष्टयं कोधसंरक्तं त्रिविधं धूर्तलक्षणम् ॥ ४ ॥

मयूरो विडगो रभ्यः आनन्दयति मानवान् ।

पृष्ठे सरस्वती तस्य उपविष्टेति मन्यते ॥ ५ ॥

मूर्धस्य पंथं यिहानि गर्वो दुर्वचनं तथा ।

कोधश्च दृढवाद्यश्च परवाक्येष्वनादरः ॥ ६ ॥

मूकं करोति वायालं पंगुं लंघयते गिरिम् ।

यत्सुपा तमलं वन्दे परमानन्दमाधवम् ॥ ७ ॥

मणिना वलयं वलयेन मणिः मणिना वलयेन विभाति करः ।

पयसा कमलं कमलेन पयः पयसा कमलेन विभाति सरः ॥ ८ ॥

मृगमीनसज्जनानां तृणजलसन्तोषविहितवृत्तीनाम् ।

लुब्धकधीवरपिशुनः निष्कारणवैरणो जगति ॥ ९ ॥

मर्कटस्य सुरापानं तस्य वृश्चिकदंशनम् ।

तन्मध्ये भूतसंयारो यद्वा तद्वा भविष्यति ॥ १० ॥

मृगा मृगैः संगमुपप्रजन्ति गावश्च गोभिस्तुरगास्तुरंगैः ।

मूर्धाश्च मूर्धैः सुधयः सुधीभिः समानशीलव्यसनेषु सप्यम् ॥ ११ ॥

मलाजनस्य संसर्गः कस्य नोन्नतिकारकः ।

पद्मपत्रस्थितं तोयं धत्ते मुक्ताङ्गुलश्रियम् ॥ १२ ॥

मडानुभावसंसर्गः कस्य नोन्नतिकारकः ।
रत्याम्बु जाह्नवीसंगात् त्रिदशैरपि वन्दते ॥ १३ ॥

मा निशाद प्रतिष्ठां त्वं अगमः शाश्वतीः समाः ।
यत्कौंथमिथुनादेकमवधीः काममोहितम् ॥ १४ ॥

मलिनैरलङ्कैरेतैः शुक्लत्वं प्रकटीकृतम् ।
तद्रोषादिव निर्याता वदनाद्रदनावलिः ॥ १५ ॥

मृदुरित्यवजानन्ति तीक्ष्णं धृत्युद्धिजन्ति य ।
तीक्ष्णकाले भवेत्तीक्ष्णो मृदुकाले मृदुर्भवेत् ॥ १६ ॥

मारात्परः शूरतरो न कश्चित् पराभवः स्त्रीडरणान्न यान्यः ।
तथापि नाब्धिं प्रविवेश रामो बभन्ध सेतुं विजयी सखिष्णुः ॥ १७ ॥

मौनान्मूर्धः प्रवचनपटुर्वातुलो जल्पको वा
क्षान्त्या भीरुर्यदि न सडते प्रायशो नाभिजातः ।
धृष्टः पाश्वे वसति नियतं दूरतश्चाप्रगल्भः
सेवाधर्मः परमगडनो योगिनामप्यगम्यः ॥ १८ ॥

यत्र रामकथागानं तत्रास्ते अनुमान् यथा ।
संस्कृतध्वयनं यत्र तत्र संस्कृतिदर्शनम् ॥ २१ ॥

यदेवोपनतं दुःखात् सुभं तद्रसवत्तरम् ।
निर्वाणाय तरुच्छया तप्तस्य छि विशेषतः ॥ २२ ॥

यः समुत्पतितं कोपं क्षमयैव निरस्यति ।
यथोरगस्त्वयं ज्ञोर्णां स वै पुरुष उच्यते ॥ २३ ॥

योगक्षेमाय राष्ट्रस्य सभ्यतायाश्च संस्कृतेः ।
नैवान्यो विद्यते पन्था लोकासंघटनं विना ॥ २४ ॥

यां चिन्तयामि सततं मयि सा विरक्ता
साध्यन्मिच्छति जन् स जनोऽन्यसक्तः ।
अस्मत्कृते य परितुष्यति काश्चिदन्या
धिक् तां य तं य मदनं य धमां य मां य ॥ २५ ॥

यथोरैव समं वित्तं यथोरैव समं कुलम् ।
तयोर्मेत्रिर्विवाडश्च न तु पुष्टविपुष्टयोः ॥ २६ ॥

यद् यद् विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।
 तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोऽंशसम्भवम् ॥ २७ ॥
 यः पूतनाभारणालब्धकीर्तिः काकोदरो येन विनीतदर्पः ।
 यशोदयालङ्कृतमूर्तिरव्यात् पतिर्यदूनामथवा रघूणाम् ॥ २८ ॥
 यद्वि वा याति गोविन्दो मथुरातः पुनः सप्ती ।
 राधाया नयनद्वन्द्वे राधानामविपर्ययः ॥ २९ ॥
 यत्र नार्यस्तु पूजयन्ते रमन्ते तत्र देवताः ।
 यत्र तास्तु न पूजयन्ते सर्वास्तत्राङ्गलाः क्रियाः ॥ ३० ॥
 यत्र नास्ति दधिमन्थनघोषः तत्र नो लघुलघुनि शिशुनि ।
 यत्र नास्ति गुरुगौरवपूजा तानि किं अत गृहाणि वनानि ॥ ३१ ॥
 उपयौवनसम्पन्ना विशालकुलसम्भवाः ।
 विधाडीना न शोभन्ते निर्गन्धाः किंशुका यथा ॥ १ ॥
 राष्ट्रध्वजो राष्ट्रभाषा राष्ट्रगीतं तथैव च ।
 अेतानि मानयिहानि सर्वदा लृष्टि धार्यताम् ॥ २ ॥
 रत्नैर्मंडालैस्तुतुषुर्न देवाः न भेजिरे भीमविषेण भीतिम् ।
 सुधां विना न प्रययुर्विरामं न निश्चिदार्थाद्विरमन्ति धीराः ॥ ३ ॥
 रात्रिर्गमिष्यति भविष्यति सुप्रभातं
 भास्वानुदेष्यति उसिष्यति पंकजश्रीः ।
 एत्थं विचिन्तयति कोषगते द्विरेके
 डा उन्त उन्त नविनीं गज उज्जलार ॥ ४ ॥
 रे रे यातक सावधानमनसा मित्र क्षाणं श्रूयताम्
 अम्भोदा बडवो वसन्ति गगने सर्वेपि नैकादृशाः ।
 केचिद्भृष्टीभिरार्थयन्ति धरणीं गर्जन्ति केचिद्भृथा
 यं यं पश्यसि तस्य तस्य पुरतो मा ब्रूहि दीनं वयः ॥ ५ ॥
 रात्रौ जानु द्विवा भानु कृशानुः सन्ध्ययोद्भवयोः ।
 पश्य शीतं मया नीतं जानुभानुकृशानुभिः ॥ ६ ॥
 रामायणम् मंडाकाव्यम् मंडाभारतमेव च ।
 उभे च विश्वविख्याते संस्कृतस्य मंडानिधी ॥ ७ ॥

रथस्यैकं यङ्कं लुजगयामिता समतुरगाः
निरालम्बो मार्गश्चरणाविकलः सारथिरपि ।
रविर्यात्यन्तं प्रतिदिनमपारस्य नभसः
छिन्नासिधिः सत्त्वे भवति मडतां नोपकरणे ॥ ८ ॥

रजकश्चर्मकारश्च नटो वरुड अवेव य ।
कैवर्तमेदमिल्लाश्च समैते यान्त्यजाः स्मृताः ॥ ९ ॥

रे रे रासभ वस्त्रभारवडनात्कुत्रासमश्रासि किं
राजाश्चावसथं प्रयाहि यज्ञाकाभ्युषान् सुभं लक्षय ।
सर्वान् पृच्छवतो डयानिति वदन्त्यत्राधिकारे स्थिता
राजा तैरुष्टिष्टमेव मनुते सत्यं तटस्थाः परे ॥ १० ॥

रामाद्यायय मेदिनीं धनपतेर्भाजं बलाल्लांगलम्
प्रेतेशान्मडिषं तवास्ति वृषभः कृालं त्रिशूलादपि ।
शक्त्यालं तव यान्नदानकरणे स्कन्दोऽपि गोरक्षणे
भिन्नालं तव याचनात् कुरु कृषिं भिक्षाटनं मा कृथाः ॥ ११ ॥

रामाभिषेके मदविह्वलायाः उस्ताञ्च्युतो डेमघटस्तरुण्याः ।
सोपानमासाध करोति शब्दं ङा ठं ठं ठं ठं ठं ठं ठं ॥ १२ ॥

लब्ध्या तीक्ष्णं रवेस्तेजः शान्तं शीतकरो वडन् ।
सर्वान् सन्तोषयन् सोमः ओषधीशो विराजते ॥ १३ ॥

लालयेत् पंचवर्षाणि दशवर्षाणि ताडयेत् ।
प्राप्ते तु षोडशे वर्षे पुत्रे मित्रवदायरेत् ॥ १४ ॥

लोभमूलानि पापानि संकटानि तथैव य ।
लोभात्प्रवर्तते वैरे अतिलोभात्त्विनश्यति ॥ १५ ॥

लक्ष्मीः कौस्तुभपारिजातकसुराधन्वन्तरीयन्द्रमाः
गावः कामदुडः सुरेश्वरगजो रम्भादि देवांगनाः ।
अश्वः सप्तमुष्पः विषं उरिधनु शंभोऽमृतं याम्बुधेः
रत्नानीड यतुर्दशं प्रतिदिनं कुर्वन्तु वो मंगलम् ॥ १६ ॥

लालने बडवो दोषास्ताडने बडवो गुणाः ।
अतश्छात्रश्च पुत्रश्च ताडयेत् तु लालयेत् ॥ १७ ॥

लोभाविष्टो नरो वित्तम् वीक्ष्यते न तु संकटम् ।

दुग्धं पश्यति माज्जरी न तथा लगुडाडतिम् ॥ १८ ॥

लाघवं कर्मसामर्थ्यं स्वैर्यम् क्वेशसखिष्णुता ।

दोषक्षयोऽग्निवृद्धिश्च व्यायामाद्गुपजायते ॥ १९ ॥

लक्ष्मीवन्तो न जानन्ति प्रायेण परवेदनाः ।

शेषे धराभराकान्ते शेते नारायणः सुभम् ॥ २० ॥

विद्याधिदेवता साक्षात् धन्या देवी सरस्वती ।

यत्प्रसादेन कुर्वन्ति काव्यानि कवयः भलु ॥ १ ॥

विषाद्यथमृतं ग्राह्यं अमेध्यादपि काङ्क्षनम् ।

अमित्रादपि सदृत्तं आलादपि सुभाषितम् ॥ २ ॥

वृथा वृष्टिः समुद्रेषु वृथा तुमस्य भोजनम् ।

वृथा दानम् समर्थस्य वृथा दीपो द्दिवापि च ॥ ३ ॥

विद्या मित्रं प्रवासेषु भार्या मित्रं गुह्येषु च ।

व्याधितस्यौषधं मित्रम् धर्मो मित्रं मृतस्य च ॥ ४ ॥

वन्दे सरस्वतीं देवीं उत्तमाङ्गेन सर्वदा ।

भुजेन तां प्रशंसामि उस्ताभ्यां पूजयामि च ॥ ५ ॥

वृक्षाणामधिराजो नु नित्यमाम्नो विराजते ।

गन्धच्छायापुष्पकृतैः यो रञ्जयति दुःषितान् ॥ ६ ॥

वृश्चिकस्य विषं पृच्छे मक्षिकाया भुजे विषम् ।

तक्षकस्य विषं दन्ते सर्वाङ्गे दुर्जनस्य तत् ॥ ७ ॥

वसन्त्यरण्येषु यरन्ति दुर्वा पिबन्ति तोयानि वने स्थितानि ।

तथापि निघ्नन्ति मृगान् नरा वृथा को लोकमाराधयितुं समर्थः ॥ ८ ॥

विरला जानन्ति गुणान् विरलाः कुर्वन्ति निर्धने स्नेहम् ।

विरलाः परकार्यरताः परदुःखेनापि दुःषिता विरलाः ॥ ९ ॥

विद्या विवादाय धनं मदाय भलस्य शक्तिः परपीडनाय ।

साधोस्तु सर्वं विपरीतमेतद् ज्ञानाय दानाय च रक्षाणाय ॥ १० ॥

वरं दरिद्रः श्रुतिशास्त्रपारगो न यापि भूर्धो बहुरत्नसंयुतः ।

सुलोचना जूर्णपटापि शोभते न नेत्रडीना कनकैरलङ्कृता ॥ ११ ॥

वरं भृत्यविडीनस्य ज्जवनं श्रमपूरितं ।
 भूर्भूमृत्यस्य संसर्गात् सर्वं कार्यं विनश्यति ॥ १२ ॥
 वरं बालो वरं वृद्धो न तु भूर्भोक्तमः भ्रुवु ।
 भूर्भूमृत्यस्य संसर्गात् सर्वं कार्यं विनश्यति ॥ १३ ॥
 विकृतिं नैव गच्छन्ति सङ्गदोषेण साधवः ।
 आवेष्टितं मडासर्पैश्चन्दनं न विषायते ॥ १४ ॥
 वदनं प्रसादसदनं सदयं लृढयं सुधामुथो वायः ।
 करणं परोपकरणं येषं केषां न ते वन्द्याः ॥ १५ ॥
 वक्तुं मडाकाय सूर्यकोटिसमप्रभ ।
 निर्विघ्नं कुरु मे देव शुभकार्येषु सर्वदा ॥ १६ ॥
 वसुदेवसुतं देवं कंसयाशूरमर्दनम् ।
 देवकीपरमानन्दं कृष्णं वन्दे जगद्गुरुम् ॥ १७ ॥
 वाल्मीकिगिरिसम्भूता रामसागरगामिनी ।
 पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमडानदी ॥ १८ ॥
 वरं वनं वरं भैक्ष्यं वरं भारोपज्जवनं ।
 पुंसां विवेकडीनानां सेवया न धनार्जनम् ॥ १९ ॥
 वज्रादपि कठोराणि मृदूनि कुसुमादपि ।
 लोकीतराणां येतांसि को हि विज्ञातुमर्हति ॥ २० ॥
 विपदि धैर्यमथाभ्युदये क्षमा सदसि वाज्यट्टता युधि विक्रमः ।
 यशसि याभिरुचिष्यसनं श्रुतौ प्रकृतिसिद्धिमियं हि मडात्मनाम् ॥ २१ ॥
 वैद्यराजं नमस्तुभ्यं यमराजसडोदर ।
 यमस्तु उरति प्राणान् वैधो प्राणान् धनानि य ॥ २२ ॥
 वितर वारिद वारिद ववातुरे चिरपिपासितयातकपोतके ।
 प्रयविते मरुति क्षणमन्यथा क्व य भवान् क्व पयः क्व य यातकः ॥ २३ ॥
 वनानि दडतो वल्लेः सभा भवति मारुतः ।
 स अवेव दीपनाशाय कृशे कस्यास्ति सौलुडम् ॥ २४ ॥
 वरमेको गुणो पुत्रो न तु भूर्भुशतान्यपि ।
 अेकश्चन्द्रस्तमो लन्ति न तु तारागणोऽपि य ॥ २५ ॥

वरं पर्यतदुर्गेषु भ्रान्तं वनथरैः सड ।

न मूर्ध्जिनसंसर्गः सुरेन्द्रभुवनेष्वपि ॥ २६ ॥

व्यायामात् लभते स्वास्थ्यं दीर्घायुष्यं बलं सुभम् ।

आरोग्यं परमं भाग्यं स्वास्थ्यं सर्वार्थसाधनम् ॥ २७ ॥

वसन्ति कानने वृक्षाः इलपुष्पैश्च भूषिताः ।

आम्रं विना परं चित्तं कोडिलस्य न तुष्यति ॥ २८ ॥

वरं बुद्धिर्न सा विद्या विद्यया बुद्धिरुत्तमा ।

बुद्धिहीना विनश्यन्ति यथा ते सिंहाकारकाः ॥ २९ ॥

विलक्षणः शब्दकोषः विद्यते तव भारति ।

व्ययेन वर्धते नित्यं क्षयं गच्छति सग्ययात् ॥ ३० ॥

वेदान्तानां पुराणानां शास्त्रानां च तथैव च ।

मन्त्राणां तन्त्रसूत्राणामाद्यभाषास्ति संस्कृतम् ॥ ३१ ॥

वासंसि ज्ञानानि यथा विडाय नवानि गृह्णाति नरोपराणि ।

तथा शरीराणि विडाय ज्ञानान्यन्यानि संयाति नवानि देही ॥ ३२ ॥

वातोल्वासितकल्लोल धिक् ते सागरगर्जनम् ।

यस्य तीरे तृषाकान्तः पान्थः पृच्छति वापिकम् ॥ ३३ ॥

व्यासाय विष्णुऋषाय व्यासऋषाय विष्णवे ।

ज्ञानमुद्राय कृष्णाय गीतामृतदुले नमः ॥ ३४ ॥

वृक्षाग्रवासी न च पक्षिराजः

त्रिनेत्रधारी न च शूलपाणिः ।

त्वग्वस्त्रधारी न च सिद्धयोगी

जलं च भिलन्न घटो न मेघः ॥ ३५ ॥

वागर्थाविव सम्पृक्तौ वागर्थप्रतिपत्तये ।

जगतः पितरौ वन्दे पार्वतीपरमेश्वरौ ॥ ३६ ॥

प्रजत्यधोऽधो यात्युर्ध्वैर्नरः स्वैरेव कर्मभिः ।

अनितेव हि कूपस्य प्रासादस्येव कारकः ॥ ३७ ॥

विश्वाभिरामगुणगौरवगुह्यतानां

रोषोऽपि निर्मलधियां रमणीय अेव ।

लोकप्रियैः परिमलैः परिपूरितस्य

काशमीरजस्य कटुतापि नितान्तरम्या ॥ ३८ ॥

विराटनगरे राजन् कीयकाद्युपकीयकम् ।

अत्र क्रियापदं गुप्तं मर्यादा दशवार्शिङ्कि ॥ ३९ ॥

वह्निस्तस्य जलायते जलनिधिः कुल्यायते तत्क्षणात्

मेरुः स्वल्पशिलायते मृगपतिः सधः कुरङ्गायते ।

व्यालो माव्यगुणायते विषारसः पीयूषवस्त्रायते

यस्याङ्गेऽपिललोकवल्बतमं शीलं समुन्मीलति ॥ ४० ॥

सदायारेण सर्वेषां शुद्धं भवति मानसम् ।

निर्मलं च विशुद्धं च मानसं देवमन्दिरम् ॥ १ ॥

सुभाषितरसास्वादः सज्जनैः सऽ सङ्गतिः ।

सेवा विवेकिभूपस्य दृग्भनिर्भूलनं त्रयम् ॥ २ ॥

सद्यं वृद्धयं यस्य भाषितं सत्यभूषितम् ।

दोऽः परछिते यस्य कलिस्तस्य करोति किम् ॥ ३ ॥

सुभस्थानन्तरं दुःखम् दुःखस्थानन्तरं सुभम् ।

न नित्यं लभते दुःखं न नित्यं लभते सुभम् ॥ ४ ॥

स्थानभ्रष्टा न शोभन्ते दन्ताः केशा नभा नराः ।

धृति विज्ञाय मतिमान् स्वस्थानं न परित्यजेत् ॥ ५ ॥

सुकुलजन्म विभूतिरनेकधा प्रियसमागमसौष्यपरम्पराः ।

बुधजने गुरुता विमलं यशः भवति पुण्यतरोः कृलमीदृशम् ॥ ६ ॥

सुन्दरोऽपि सुशीलोऽपि कुलीनोऽपि मडाधनः ।

न शोभते विना विद्यां विद्या सर्वस्य भूषणम् ॥ ७ ॥

सर्वे यत्र विनेतारः सर्वे पण्डितमानिनः ।

सर्वे मङ्गत्वमिच्छन्ति राष्ट्रं तदवसीदति ॥ ८ ॥

स्वभावो नोपदेशेन शक्यते कर्तुमन्यथा ।

सुतममपि पानीयं पुनर्गच्छति शीतताम् ॥ ९ ॥

समुद्रवसने देवि पर्वतावलिभूषिते ।

विषयुपत्ति नमस्तुभ्यं पादस्पर्श क्षमस्व मे ॥ १० ॥

सर्वथा सन्त्यजेद्वाहं न कञ्चिन्मर्मणि स्मृशेत् ।

सर्वान् परित्यजेदर्थान् स्वाध्यायस्य विरोधिनाः ॥ ११ ॥

सूर्यं भर्तारमुत्सृज्य पर्वतं मारुतं गिरिम् ।

स्वजातिं मूषिका प्राप्ता स्वभावावो दुरतिक्रमः ॥ १२ ॥

स जातो येन जातेन याति वंशः समुन्नतिम् ।

परिवर्तिनि संसारे मृतः को वा न जायते ॥ १३ ॥

सम्पूर्णाकुम्भो न करोति शब्दम् अर्धो घटो घोषमुपैति नूनम् ।

विद्वान् कुलीनो न करोति गर्वं मुढास्तु जल्पन्ति गुणैर्वीढीनाः ॥ १४ ॥

सौवर्णानि सरोजानि निर्मातुं सन्ति शिल्पिनः ।

तत्र सौरभनिर्माणे यतुरश्वतुराननः ॥ १५ ॥

सम्पदो मलतामेव मलतामेव यापदः ।

वर्धते क्षीयते यन्द्रो न तु तारागणः क्वथित् ॥ १६ ॥

सत्यानुसारिणी लक्ष्मीः कीर्तिस्त्यागानुसारिणी ।

अव्याससारिणी विद्या बुद्धिः कर्मानुसारिणी ॥ १७ ॥

सेवितव्यो मडावृक्षः इलच्छायासमान्वितः ।

यदि दैवात् इलं नास्ति छाया केन निवार्यते ॥ १८ ॥

सर्वत्र देशे गुणवान् शोभते प्रेरितो नरः ।

मणिः शीर्षे गले बाढौ यत्र कुत्रापि शोभते ॥ १९ ॥

स्वयं पञ्चमुषः पुत्रौ गजाननषडाननौ ।

द्विगम्भरः कथं जुवेत् अन्नपूर्णा न येद्गुहे ॥ २० ॥

स्वयं मडेषः श्वशुरः नगेशः सप्तः धनेशः तनयो गणेशः ।

तथापि भीक्षाटनमेव शम्भोः बलीयसी डेवलमीश्वरेच्छा ॥ २१ ॥

सन्तमायसि संस्थितस्य पयसो नामापि न ज्ञायते

मुक्ताकारतया तदेव नलिनीपत्रस्थितं राजते ।

स्वात्यां सागरशुक्तिमध्यपतितं सन्भौक्तिकं ज्ञायते

प्रायेणोत्तममध्यमाधमदशा संसर्गतो जायते ॥ २२ ॥

सज्जनस्य लृढयं नवनीतं यद्द्रवन्ति कवयस्तदलीकं ।

अन्यदेउविलसत्परितापात् सज्जनो द्रवति नो नवनीतम् ॥ २३ ॥

सुभं छि दृःभान्यनुभूय शोभते

धनान्धकारेभ्रिव दीपदर्शनम् ।

सुभात्तु यो याति नरो दरिद्रतां

धृतः शरीरेण मृतः स जिवति ॥ २४ ॥

सारङ्गाः सुदृष्टो गृहं गिरिगुडा शान्तिः प्रिया गेळिनी

वृत्तिर्वन्यङ्गलैर्निवसनं श्रेष्ठं तद्गुणं त्यजः ।

तद्दधानामृतपूरमग्रमनसां येषामियं निवृत्तिः

तेषामिन्दुकलावतंसयमिनां मोक्षेऽपि नो न स्पृहा ॥ २५ ॥

स्वस्ति श्रीभोजराजन् त्वमभिलभुवने धार्मिकः सत्यवक्ता

पित्रा ते सङ्गृहीता नवनवतिमिता रत्नकोटयो मदीयाः ।

तास्त्वं देहीति राजन् सकलबुधजनेर्ज्ञायते सत्यमेतद्

नो वा जानन्ति यत्तन्मम कृतिमपि नो देहि लक्षं ततो मे ॥ २६ ॥

सुलभाः पुरुषा लोके सततं प्रियवादिनः ।

अप्रियस्य य शब्दस्य वक्ता श्रोता य दुर्लभः ॥ २७ ॥

सप्तैतानि न पूर्यन्ते पूर्यमाणान्यनेकशः ।

स्वामी पयोधिरुदरं कृपाणोऽग्रिर्भो गृहम् ॥ २८ ॥

सूतो वा सूतपुत्रो वा यो वा को वा भवाम्यहम् ।

दैवायत्तं कुले जन्म मदायत्तं तु पौरुषम् ॥ २९ ॥

सुभाषितेन गीतेन युवतीनां य लीलया ।

यस्य न द्रवते चित्तं स वै मुक्तोऽथवा पशुः ॥ ३० ॥

सिंहः शिशुरपि निपतति मद्मलिनकपोलभित्तिषु गजेषु ।

प्रकृतिरियं सत्त्ववतां तेजसां छि न वयः समीक्ष्यते ॥ ३१ ॥

साहित्य सङ्गीतकलाविडीनः साक्षात् पशुः पुच्छविषाणुविडीनः ।

तृणं न भादन्नपि जिवमानस्तद्भागधेयं परमं पशूणाम् ॥ ३२ ॥

सरस्वतीं नमस्यामि येतनानां वृद्धि स्थिताम् ।

मतिदां वरदां शुद्धां वीणाडस्तवरप्रदाम् ॥ ३३ ॥

सर्पा पिबन्ति पवनं न य दुर्बलास्ते

शुष्कैस्तृणैर्वनगजा बलिनो भवन्ति ।
 कन्दैः इवैर्मुनिवराः क्षपयन्ति कालां
 सन्तोष एव पुरुषस्य परं निधानम् ॥ ३४ ॥
 संस्कृतं देवभाषास्ति वेदभाषास्ति संस्कृतम् ।
 प्राचीनज्ञानभाषा य संस्कृतं भद्रमण्डनम् ॥ ३५ ॥
 सुदृष्टिर्भ्रार्युदासीनमध्यस्थद्वेष्यबन्धुषु ।
 साधुष्वपि य पापेषु पण्डिताः समदर्शनाः ॥ ३६ ॥
 स्वायत्तमेकान्तछितं विधात्रा विनिर्मितं छादनमज्ञातायाः ।
 विशेषतः सर्वविदां समाजे विभूषणं मौनमपण्डितानाम् ॥ ३७ ॥
 साक्षराः विपरीताश्चेद्राक्षसा एव केवलम् ।
 सरसो विपरीतश्चेत्सरसत्वं न मुञ्चति ॥ ३८ ॥
 स्वातन्त्र्यो हि मनुष्याणामधिकारो स्वभावजः ।
 तमहं प्रार्थये नित्यं लोकमान्यवयस्त्विदम् ॥ ३९ ॥
 सत्यं ब्रूयात् प्रियं ब्रूयत् न ब्रूयात् सत्यमप्रियं ।
 प्रियं य नानृतं ब्रूयात् अेष धर्मः सनातनः ॥ ४० ॥
 स्नेहं दद्यां य सौम्यं य यद्वि वा जानकीमपि ।
 आराधनाय लोकस्य मुञ्चतो नास्ति मे व्यथा ॥ ४१ ॥
 स्नेहं दद्यां य सौम्यं य यद्वि वा ज्ञानमपि ।
 उद्धाराणाय नारीणां मुञ्चतो नास्ति मे व्यथा ॥ ४२ ॥
 सन्तोषामृततृप्तानां यत्सुभं शान्तयेतसाम् ।
 कुतस्तद्धनलुब्धानां अतश्चेतश्च धावताम् ॥ ४३ ॥
 सर्पदुर्जनयोर्मध्ये वरं सर्पो न दुर्जनः ।
 सर्पो दृशति कालेन दुर्जनस्तु पदे पदे ॥ ४४ ॥
 संछितैकपदे नित्या नित्या धातूपसर्गयोः ।
 नित्या समासे वाक्ये तु सा विवक्षामपेक्षते ॥ ४५ ॥
 सस्थिद्रनिकटे वासो न कर्तव्यः कदाचन ।
 घटी पिबति पानीयं ताज्यते ज्वलरी यथा ॥ ४६ ॥
 सखसा विदधीत न द्विधां अविवेकः परमापदां पदम् ।

वृणुते छि विमृश्यकारिणं गुणलुब्धा स्वयमेव सम्पदा ॥ ४७ ॥

सरस्वति नमस्तुभ्यं वरदे कामरूपिणी ।

विश्वरूपे विशालाक्षी विधां देहि शुभङ्कुरि ॥ ४८ ॥

सर्पराज नमामि त्वां क्रूरमप्युपकारकम् ।

क्षेत्रं रक्षसि यास्माकं शुद्धस्त्वं सुन्दरस्तथा ॥ ४९ ॥

Transliterated by Kedar Naphade

——
Kedar's SubhaShita Collection

pdf was typeset on July 11, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

